

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

ŘECKO 2000 - Korfu

<http://automoto.webdarma.cz>
Akropolis - Athény

Úvod a přípravy před cestou.

den první - 21.září 2000, TEPLICE (CZ)
tachometr: 11653 km , teplota: 12°C , tank: cca 15l ,
ujeto: 867 km.

Ráno okolo šesté zazvonil budík, jakož to signál pro opuštění postele. Jsem natěšen na dlouho plánovanou první dovolenou na moto po řeckých ostrovech v sedle Faseru 600. Dobalil jsem poslední zbytky důležitých věcí, vykonal jsem povinné rozloučení s členy rodiny a kolem 8 hodiny jsem usedl na Yamahu vstříc novým zážitkům. Počasí vypadá i navzdory hrůzné předpovědi TV slušně a tak s velkou dávkou optimismu vyrazím na cestu po silnici č.13 na Most, Plzeň. Pokračuji dál směrem na Klatovy a Železnou Rudu přes české hranice. Jenže po 30 km mě zastihla ona předpověď počasí, hlásící dešťové přeháňky a tak stavím a navlékám nezbytné doplňky proti promoknutí. Po chvilce již uháním dále po silnici na Plzeň a když tam konečně dorazím mám toho tak akorát dost, protože textilní oděvy mají jisté nedostatky do deště vytrvale sílícího. Rozhodl jsem se, že koupíme ještě dešťovky, protože v tomhle bych v suchu těžko přežil lijáky v Alpách. Tak jsem učinil, ale ztratil jsem tak 2 hodiny drahocenného času. Ve 12 hodin tedy vyrazím dál směrem na Klatovy a Železnou Rudu, kde tankujeme plnou a k mé velké radosti ustává i dešť. Já si s velkou ochotou sundávám dešťovku, hned se cítím líp. Tak jsem přešel s veselou náladou hranice SRN a míříme na Degensdorf. Po 10 km se opět spouští dešť, který se během chvilky změnil v liják a polevil až za Degendorfem na dálnici na Mnichov. A tak jsem si celý proces s navlékáním dešťovky zopakoval. Dálnici opouštím na sjezdu č.19 a míříme na Salzburg. K dešti a tím špatné viditelnosti se přidávají další nepříjemnosti jako moje promočené rukavice i přes nepromokavé návleky (asi jsou promokavé) a tak aplikuji provizorní řešení a pokračujeme po dálnici do Alp směr Villach. Vzhledem k časovému skluzu opouštím od plánovaných náhradních cest a návštěvy ledovcové jeskyně před Tauernem. Projel jsem tedy tunely, dotankoval, zaplatil mýtné ve výši 100ATS a jede se dál. Do Villachu jsem dorazil již za tmy, ale konečně přestalo pršet. Po objížďce ve Villachu se dostávám na dálnici směr Udine. Hranice s Itálií přejíždíme ve 21.15 hodin, po chvíli míjíme Udine a najíždím na dálnici, směr Benátky. U sjezdu z dálnice na Paganovu sjíždíme na parkoviště, kde potkáváme autobus českých turistů, směřujících také do Řecka, ale z Brindisi a tak jsme prohodili pár slov a také jsem si vypil nabídnutou kávu, která přišla více jak vhod a po chvíli jsme pokračovali každý svým směrem dál. Já sjíždím z dálnice směrem na Portogruaro. Platím mýtné a po chvilce jsem v Portogruaro. Nacházím souběžnou silnici s dálnicí na Benátky, ale chci najít nějaký kemp na přespaní. Dojel jsem až na pobřeží do městečka Caorle, kde zjistíme, že již hodina po půlnoci a vše je zavřené a tak se ukládám k lehkému spánku na parkovišti u moře, kde už cítím teplo a nádheru jihu.

den druhý - 22.září 2000, CAORLE (I)
tachometr: 12520 km, teplota 22°C, nádrž: cca 2-3 l, tank: 9 l (20.000 lir) ,
ujeto: 76 km.

Ráno vstávám okolo šesté, snídám, hlavně rovnám věci v kufrech, abych nezdržoval v Benátkách při naložování a vše bylo rychle po ruce. V 7.30 hodin se vydáváme na cestu do přístavu, ale cestou je potřeba natankovat a tak jedu směrem k první benzínce. Cestou však motorka mírně zastávkovala, protože si nejspíš vzpomněla, že ten

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoli dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

benzín opravdu potřebuje a tak se na chvilku zastavuje a po mírném přemlouvání se opět rozjíždím. Po chvilce jsem motorce doplnil palivo za 20,000 lir, ona spokojeně nastartovala a já mohl uhánět dále po místních silnicích až do Benátek k přístavu. Nejprve jedu po silnici č. 14, pak po č. 11 a v 9.00 hodin jsem vjížděl do Benátek. Tím začalo hledání mola, dle přiloženého letáku, ale to se mírně komplikuje, protože vyřizování dokladů se provádí na jiném molu než, z kterého odjíždí trajekt. Zvládl jsem to, jak jinak a v 10.30 hodin mám konečně vše vyřízeno a tak se přesouváme k lodi. Je nádherná, velká a modrobílá. Zde čekám do 11.30 hodin na nalodění a přitom teplota na molu stoupá na příjemných 28°C. Po půl dvanácté dostáváme pokyn od námořních techniků, že se můžu nalodit a tak vjíždím na palubu nádherně velké lodi. Zde, ale nastávají další starosti jak upevnit a zafixovat Yamahu, aby se nijak nehla nebo nedej bože nelehla! Ostatní 3 motorky tam byly přivázány k různým stojanům a traverzám provazy, což se mi moc nelíbilo a tak jsem začal vymýšlet jak to udělat, protože dno také nebylo rovné a navíc ta podlaha dost klouzala. Nakonec jsem ji postavil předním kolem do kopečka, zafixoval klíny co se všude povalovali a postavil na hlavní stojan. Pro jistotu jsem ji přichytil pavouky k traverzám a modlili se, že to snad přežije bez škrábanců. Doufám, že to bude v konečném přístavu OK. Popadl jsem nezbytnosti a pádil nahoru, abychom viděli odplouvání z Benátek na širé moře. Čeká mě tady prožití celého jednoho dne dovolené. Večer jsem roztáhl spacák a uložil se ke spánku na palubě lodi.

den třetí - 23.září 2000, někde na moři (mezi Itálií a Řeckem)
tachometr : 12596 km, teplota: 27°C, tank.: cca 9 l ,
ujeto: 22 km.

Ráno vstávám v 7 hodin a po ranních povinnostech a zabalení spacáku do přijatelných ruliček jdu na palubu a netrpělivě očekávám příjezd do Kerkyry. Já trošku s obavami, zda moje Yamaha stále stojí na hlavním stojanu anebo leží na boku. Ve 13 .30 hodin místního času (o hodinu více) konečně doplouváme do přístavu v Kerkyře jdu do nákladního prostoru kde zjišťuji, že je vše v pořádku. UFF! Po chvilce vyjíždím z nákladního prostoru a vrhám se na břeh rozpálené pevniny zvané Řecko. Hned zastavuji naproti lodi u nějakých vrat a díváme se, zda někde neuvidíme někoho od INEXU, kdo by mi sdělil co a jak dál. Nikdo se ke mně nehlásí a loď začala odplouvat, a tak se jdu zeptat zbylých lidí na místě, zda na někoho nečekají a kupodivu vychází to na poprvé. Čekali na mě. Dověděl jsem se několik informací jak se dostat do Paleokastrici a po několika minutách vyrážím na cestu. Projíždím malebnými řeckými vesničkami, alejemi oleandrů a palem. Po 30 minutách dojíždím do Paleokastrici a i samotné nalezení Spiridouly je naprosto bezproblémové a tak na nejbližším parkovišti zastavuji a jdu na obhlídku apartmánu. Vítá mě jakýsi Ital a následně i paní domácí, která mi vysvětluje a ukazuje pokoj a jeho příslušenství. Po prohlídce a seznámení vyrážím pro věci na parkoviště a odlehčen vjíždím do dvora i s motorkou. Po rychlém zabydlení mě překvapí tečící bojler a tak jsem šel nahlásit závadu. Domácí mi oznámila, že se na to podívají a řeknou mi co a jak večer. Na nic jsem nečekal a jdu se namočit do moře necelých 300 m vzdáleného. Náhdera. Večer po návratu z pláže mi domácí oznamují, že je tam nějaký problém ať se přestěhujeme do vedlejšího pokoje, protože přijde opravář. A tak následuje přesun z jedné cimry do druhé. Když je vše hotovo, dávám si krátký odpočinek a vyrážím na obhlídku okolí a na nákup nezbytných věcí. Mezi nimi samozřejmě místní víno na večerní chvilku trávenou na verandě apartmánu s výhledem do krásně udržované zahrady. Taky jsem se konečně v klidu najedl. Od vedle mi ke vši té nádheře hrála řecká lidová hudba, bylo teplo a já si připadám jako v ráji.

den čtvrtý - 24.září, Paleokastritsa, Korfu (GR)
tachometr : 12618 km, teplota: 22°C, tank 9,5 l (2.800 drachem- plná 18,5 l),
ujeto: 6 km.

Ráno vstávám okolo 9hodiny a venku je krásně modro a teplota se došplhává ke 22°C ve stínu a tak si dopřávám vydatnou snídani při letní obloze a je mi božsky. Přichází ke mě Ital co nás vítal včera při příjezdu a tak se dovídám, že tu také tráví dovolenou se svými přáteli, a že je z Ancony. Najednou se ztratil a po chvilce se vrátil s katalogem motorek, prý ať si to prohlídnou a prostudují. Nenechal jsem se dlouho pobízet a kochal jsem se nad kvalitou tohoto časopisu. Našel jsem zde plno typů kam vyrazit s motorkou do Alp na pořádnou projížďku. Mezitím už se teplota vyšplhala k 28°C ve stínu. Za chvilku přišel majitel apartmánu a informoval mě o stávce řidičů a pumpařů, která by měla začít zítra a nikdo neví, kdy skončí. Tak jedu na jeho radu natankovat a pevně doufám, že stávka nebude trvat moc dlouho, aby mi to nenabouralo plány na výlety po Řecku. Po mém návratu se vydávám na obhlídku okolí a skončil jsem jak jinak než u moře, odkud jsem odešel až okolo 16 hodiny na nějakou tu sváču. Mezitím jsem se ještě rozhodl, že umyji motorku od nánosů bahna po dlouhé cestě z Čech, přes Alpy až sem do Řecka. Po jídle jsem vyrazil do olivových hájů a skončil jsem na vysokém kopci. Je to

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

docela fuška, cesta stále pokračuje do vyššího a vyššího kopce. Začíná se už stmívat a tak se vydávám nazpět. Po cestě se stavuji v supermarketu pro víno a dorážíme domů. Večer trávím na verandě, kde jsem jen chvíli o samotě. Přišli mi Italští sousedé a pozvali mě k nim na verandu, na pravé italské kafe, (s brandy). Tak jsem začal konverzovat jak to jen šlo a dovídám se, že jeden z nich je předseda italského motocyklového klubu a najednou je o to víc čem povídat. Skončili jsem něco po 1hodině po půlnoci a celkem unavený jsem padl do postele.

den pátý - 25.září, Paleokastritsa, Korfu (GR)
tachometr: 12624 km, teplota:22°C, tank.: cca 15l ,
ujeto: 94 km.

Vstávám ráno těsně po 9 hodině a k moři se mi dneska zrovna moc nechce, tak jsem si řekl, že obhlédnu širší okolí. Nasedám na Yamahu a vyrážím na cestu. Jako první jsem zvolil 4km vzdálenou starou vesnici jménem Lakones, kde byla i nádherná vyhlídka na celou Paleokastritsu. Vyjel jsem tedy horskou silnicí k vrcholu kopce, (kde jinde jsou v Řecku vesnice) a zasl nad tím, kam všude se dostanou autobusy, zkušených řeckých řidičů. Po několika krásných kilometrech se mi otevřel překrásný pohled nejen na Paleokastritsu, ale i vzdálené mořské hladiny, zátoky s křišťálově modrou vodou a skály pod nimi. Po chvíli pohledů do dále jedu dál směrem na vesnici jménem Kriní, kde je zřícenina hradu Angelokastro. Když jsem se konečně doškrábal nahoru po kamenité cestě zjistil jsem, že je zavřeno, protože je pondělí. Tak s mírnou dávkou zklamání jdu zpět dolů a potkávám turisty co se škrábali taky nahoru a ejhle, oni to Češi z Prahy. Po krátkém rozhovoru jsme se dohodli, že budeme pokračovat v poznávání a objíždění ostrova spolu. Jeli jsme dál na Pagi, já na Yamaha, oni na zapůjčeném scooteru, ale to nic neměnilo na bezva výletu s bezva lidmi, ani na překrásném výhledu z již zmíněné Pagi a na zálivu u Cape Aritas. Pohled vážně jak z katalogu, kdo to neuvidí na vlastní oči, může se podívat do katalogu nějaké CK nebo tam fakt zajet. Je to super a nejen ty výhledy, ale vše co chcete od dovolené. Zanedlouho jsme vyrazili dál směrem na turistické letovisko a městečko Sidari, kde jsou proslulé pískovcové jeskyně s kouzelnými zátokami, čistým mořem a také k pláži a jeskyni k níž se váže bájná pověst o věčné lásce dvou milenců jenž se zde spolu vykoupují a ve vodě políbí, jejich láska bude věčná. Olda doplnil nereálnou romantiku pověsti skutečnou realitou. Příběh svého kamaráda, který po společném koupání s přítelkyní v této jeskyni a o jejich následném rozchodu do jednoho roku. Pokračujeme dál podél pobřeží do vesnice Acharavi, kde odbočujeme z hlavní trasy do Kerkyry a vydáváme se do vnitrozemí pokořit nejvyšší vrchol ostrova Korfu, kopec Pantokrátor (906 m). Cesta vede 15 km horami, stále do pořádného kopce a nekončícími serpentínami. Jak tak stoupáme k vrcholu Pantokrátoru, začíná se znatelně ochlazovat z 28°C na pouhých 18°C s větrem né příliš příjemným. Po výjezdu na horu se nám naskytl nádherný pohled na Albánii a její hory, na hlavní město ostrova Korfu, Kerkyru a na velkou část ostrova samotného. Pod vrcholem této hory jsou pozůstatky staré benátské vesnice z 14.století. Tady na vrcholu stojí klášter, který obývá pouze jeden mnich, který rozhodně nesplnil naše představy o mnichu. Měl totiž mobila a dokonce se děsivě rozčiloval. Pravda i mnich je člověk. Po prohlídce kláštera jsme začali pomalu sjíždět serpentínami zpět dolů do tepla. Dole na pobřeží jsem se s Pražáky rozloučil a každý už jel směrem do své vesnice, poněvadž den se blížil ke konci. Zpět do Paleokastritsy jsem dorazil něco po 18 hodině a po nákupu v místním supermarketu a špagetách k večeři jsem začal vegetit na terase apartmánu. Za tmy ke mě najednou přišli Italové a oznámili mi k mé velké lítosti, že musí zkrátit svůj pobyt, protože jim došli drachmy a Řekové italskou měnu nesměňují. Škoda, ty dva dny s nimi byly dost milé a příjemné. Tak jsme se rozloučili a popřáli si hezkou cestu. Kolem půlnoci jdu spát, jako vždy unaven mořským vzduchem a teplým vánkem jihu.

den šestý - 26.září, Paleokastritsa, Korfu (GR)
tachometr:12718 km, teplota: 23°C, tank.:13l ,
ujeto: 0 km.

Po probuzení v 9hodin jsem zjistili, že Italové jsou už pryč a tak jsem započal den jako každý jiný. Snídaní. Dnes jsem si naplánoval odpočinkový den u moře a tak jsem vzal plavky a vyrazil na centrální pláž, kde byly u mola zakotveny lodky, které jezdí na výlety s turisty k nedalekým jeskyním u pobřeží. Jelikož se dnes počasí zrovna nevyvedlo na koupání, šel jsem se podívat do místního kláštera nedaleko pláže na jednom z menších kopců této vesnice. Po výstupu na kopec přicházíme ke klášteru a na vyhlídce na moře je i původní dělo na opevnění. Všude okolo kláštera jsou nádherné zahrady plné palem, oleandrů a bambusů. Kolem dokola je vidět křišťálově čisté moře a nádherné útesy, o které se rozbíjelo tisíce vln. Než jsem stačil sejít z kopce a prohlédnout si tuto část městečka pod klášterem udělalo se moc pěkně a tak jsem zamířil zpět k pláži, kde jsem strávil zbytek dne. Po dostatečném vyslunění a vyšplouchání ve vlnách jsem se vrátil zpět apartmánu, pojedl jsem, popil a začal jsem plánovat jednu z dalších cest po okolí na této dovolené.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

den sedmý - 27.zář, Paleokastritsa, Korfu, (GR)
tachometr.:12718 km, teplota: 20°C, tank.:13 l, ujetu 94 km,
ujeto: 94 km.

Probudil jsem se do nového dne pln očekávání co mi za zážitky přinese dnešní výlet do hlavního města. Při cestě do města se stavuji v přístavu, abychom zjistil, kdy jede trajekt do vnitrozemí. Ještě se jdu podívat do místní prodejny Yamahy, protože jsem zjistil, že jsem na lodi ztratil gumu od hlavního stojanu a takže si jí objedná. Konečně jsem se vymotal z předměstských čtvrtí a našel místo na zaparkování motorky, i když to nebyl tak velký problém jak jsem si původně myslel. Vydal jsem se na prohlídku města, procházím různými uličkami nejrozmanitějších velikostí a nestačím se divit co se tady všechno prodává. Došel jsem změtí ulic a křižovatek na náměstí k pevnostem, které se tyčí na pobřeží města a hlídají moře tak jako kdysi. Šel jsem se podívat dovnitř a několik míst opravdu stálo za vstupné. Kolem jedné jsem pokračoval dál v prohlídce dalších míst na ostrově, jako například vesnička Kanoni odkud je vidět z jedné strany na Kerkyru a z druhé na letiště, které je známé tím, že má nejkratší runway na světě. Polovina runwaye vybíhá do moře a tak je zajímavé si na přistání alespoň jednoho letadla počkat. Když jsem se dočkal jel jsem dál na světově proslulé místo na ostrově Korfu, a to na zámek a současně muzeum císařovny Alžběty, zvané Sissy. Na zámek Achillion. Je nedaleko od hlavního města, asi 7km na jih na mírném kopci odkud je jak jinak než nádherně vidět do dále. Je to krásný zámek s přepychovými zahradami, sochami a památkem bájněho Achillea. Po prohlídce jsem pokračoval dál na jih do rybářské vesnice Benítses s mylnou představou, že tam najdu rybí trh a koupím si nakonec čerstvou rybu. Jak jsem již napsal byl to omyl. Je to spíše vesnice s velkým počtem turistů, hotelů a taveren. Ale nijak zklamán jsem nebyl, našel jsem zde ruiny starých římských lázní. Než jsem však tuto turistickou vesnici našel měl jsem jiné starosti. Zvolil jsem špatnou cestu od zámku císařovny, která vedla po vršcích kopců. Musel jsem se dostat dolů o asi 500m níž k moři. Cesta byla sice značená po úpatí kopce, ale byla prašná vápencová bez sebemenší známky asfaltu. Posledních 3,5km se silnice to byl hotový extrém, něco jako náš snůh z nadrceného vápence. Nesmírně to podkluzovalo, ale zvládl jsem to s dobrým pocitem. Dojel jsem do výše zmíněné rybářské vesnice, přímo k pláži. Zjistil jsem, že motorka už není černá, ale bílá. Moře bylo tak lákavé, že jsem neváhal a pustil se do vln. Asi po půl hodině válení se na slunci mě nečekaně překvapil příliv a v jediné vteřině jsem měl všechno oblečení na kterém jsem ležel totálně promočené jako bych zmokl. Zachraňuji v rychlosti co se dá, hlavně kameru, doklady a foťák. Po uklidnění prvních velkých vln začínám hledat moje sluneční brýle, které skončili pod nánosem vyplavených chaluh. Tak jsem tedy byl přinucen pobyt u moře ukončit a šel jsem se porozhlédnout po okolí. Na radu místní obyvatelky jsem se vydal hledat starou vesnici a stejně jsem skončil na nějakém kopci, který neměl jak se zdálo žádný vrchol. Tak jsem to vzdal a šel navštívit právě ony římské lázně. Tedy jejich ruiny. Nakonec jsem skončil v místní pizzerii a pochutnal si na báječné pizze. Po jídle jsem nasedl na bike a uháněl tmavou nocí zpět do Paleokastrici. Cestou jsem se zastavil v obchodě, protože jsem neodolal nádhře zelených melounů. Jeden jsem si vybral a ujížděl do apartmánu, kde jsem do noci popíjeli červené a bylo mi moc dobře.

den osmý - 28.zář, Peleokastritsa, Korfu (GR)
tachometr: 12812 km, teplota: 21°C, tank.: cca 8 l,
ujeto: 0 km.

Vstal jsem s tím, že dneska se válím. A tak jsem se válel. Hned po snídání jsem vyrazil k moři. Dnes je ranní teplota o něco nižší než v předešlých dnech, ale během dne se teplota dostává na krásných 29°C ve stínu a tak s radostnou vzpomínkou myslím jak to asi vypadá u nás v Teplicích a vůbec tam na severu. U moře jsem se dneska seznámil s nějakými Plzeňáky, s Hankou a Vaškem a tak jsem navázal družný rozhovor. Společně se mácháme a sluníme a je nám všem moc fajn. Je tady plno krásných útesů a skal, na kterých žije plno mořské havěti, jako jsou raci, krevetky, krabi a plno malých rybek. Nepřeberné množství barevných řas a jiných rostlin, zkrátka nádhera, kterou na písčitéch plážích jen těžko uvidíte. Takhle tedy trávíme dnešek, ale námi je dobře. Teprve když se chýlí den ke konci rozhodli jsme se spolu rozloučit a šli každý domů spát.

den devátý - 29.zář, Paleokastritsa, Korfu (GR)
tachometr: 12812 km, teplota : 20°C, tank.: 8l,
ujeto: 0 km.

Dnes jsem opravdu vstával pozdě. Až okolo 10 hodiny a ani nevím jak jsem to dokázal. Po běžném rozběhu dne jako je snídání a hygiena jsem se vydal opět k moři mezi mé oblíbené skaliska, abych načerpal co nejvíce sil do

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

dalších dnů, na které jsem si nachystal delší cestu po pevnině Řeckého poloostrova. Když jsem tam dorazil, Plzeňáci již byly na místě a tak jsme společně diskutovali o zážitcích z Korfu. Taky se mi dnes poprvé podařilo chytit ježovku a taky pořádnou rybu, skoro 50 cm. Navázal jsem tu kontakt s jedním turistou, vášnivým pozorovatelem mořského dna, který je tu každý den a vždy si příjemně popovídáme. Po pár dnech jsem zjistil, že je kousek od Londýna a tak jsem se zmínil, že jsem se odtamtud nedávno vrátil a zase bylo o čem povídat. I Angličané jsou velmi milý a družní lidé. Sluníme se a lenošíme a než jsme se nadáli den byl pryč a slunce zapadalo. Vrátil jsem se do apartmánu a povídal jsem si s majiteli ,kteří nás informovali o tragédii na moři, kdy se na jihu Řecka mezi Aténami a Krétou potopil trajekt . Příjemné sdělení to tedy nebylo. Večer jsem strávil probíráním cesty do vnitrozemí a unaven sluncem jsem brzy zapadl do postele.

den desátý - 30.září, Paleokastritsa, Korfu (GR)

tachometr: 12812 km, teplota: 19°C, tank.: 8l,

ujeto 395 km.

Dnes jsem vstal před 8 hodinou, v klidu jsem se nasnídal zabalil věci na cestu. Dnes vyrazím do Kerkyry do přístavu. Zastavil jsem se ještě v Yamaze zda mi tedy objednali tu gumu na stojánek jak slíbili, ale zbytečně. Tak jsem jel rovnou do přístavu, abychom se domluvil na palubních lístcích do Igumenitsy. Lístek pro osobu a motorku vyšel na 3.000 drachem, což jsem nečekal a překvapila mě nízká cena, paráda. Po chvilce čekání vjíždím na loď a po zaparkování biku vyplouváme z přístavu. Je 10.00 hodin. Do Igumenitsy přijíždím v 11.50 hodin a na molu mě přivítala nádherná cedule s informací, že do Atén, do kterých mám namířeno je pouhých 480 km. Po silnici E-55 mířím dále na jih. Pokračujeme na Prevezu, kde 20 km před uhybám na město Arta. Tady zastavuji u první pumpy na dotankování nádrže na plnou. (12917 km, dotankováno 13,5 l za 4.000 drachem). Chvilku odpočíváme na místním parkovišti, když ke mně najednou přijel místní motorkář, neobvykle vybaven na poměry v tomto kraji. Měl totiž kombinézu a helmu! Začali jsme probírat odkud jsem já a odkud on a různé podrobnosti týkající se motorek a naší další cesty, když nás informuje o stávce pumpařů a také o nedostatku benzínu v okolí velkých měst. Po chvilce jedeme dál po E 951 na Agrino. Než jsem však dojel do tohoto města odbočili jsem z hlavní trasy na naleziště archeologických památek na Stratos. Nacházejí se zde ruiny amfiteátru a staré vesnice. Pokračoval jsem kolem jezera lago Trihoniela a po 38km jsem dorazil k dalšímu nalezišti starých vykopávek a ruin ,do Therma. Bylo už okolo 17 hodiny a tak jsem si řekl, že než zase objíždět celé jezero a vracet se desítky kilometrů zpět na hlavní silnici, že to vezmu přes hory. Bylo to o polovinu kratší a abych stihl dojet dolů do nížiny, ještě za světla, to bylo jediné řešení. Sice kratší, ale časově náročnější, protože jsem se pohyboval v prudkých serpentínách průměrnou rychlostí 40 km v hodině. Při přejíždění těchto hor a současně nejvyššího vrcholu (1472 m) je zde nádherný pohled na okolí z ptáčích perspektivy. Moc jsem se tu nezdržoval, protože se začínalo nebezpečně rychle stmívat a na těchto horských vesnicích to nebyla žádná legrace za světla natož za tmy. Vyrazil jsem ať to mám co nejdříve za sebou. Celých 60 km přes hory a dojetí do přímořského města Nefpaktos mi zabralo 1 hodinu a 30 minut. Skoro na konci projedu výkopem, který se táhne napříč celou silnicí. Jeho hloubka je asi tak 20cm takže rána předním i zadním kolem, naštěstí jsem to ale ustál. Hned zastavuji a jdu zkontrolovat ráfky kol. Naštěstí je všechno v pořádku a můžu tedy jet dál. Za tmy se vracím zpět na silnici E 65 a jedu směrem na Delfi. Tam dojíždím patřičně unaven po necelých 400 km kolem 22 hodiny a vděčně rozbaluji v tichém a krásném kempu stan. Koupil jsem si samozřejmě vínko z tohoto kraje a kolem půlnoci j upadám do hlubokého spánku.

den jedenáctý - 1.října, Delfi (GR)

tachometr:13207 km, teplota: 19°C, tank.: cca 3,5 l,

ujeto 189 km

Ráno jsem zaplatil poplatky za kemp (4.000 drachem) a pak jsem se vydal na cestu do nedalekých Delf, abych se podíval na nejstarší řeckou vesnici se spoustou modlitebních sálů, amfiteátr a stadion. Těšil jsem se a zklamán jsem rozhodně nebyl. Nádhera. (vstupné bylo 1.200 drch.), což je naprosto běžná cena, tudíž jsem ani nebyl překvapen. Po dvouhodinové prohlídce jsem nasedl na vyhřátou motorku, (teplota se mezitím totiž vyšplhala na 30°C ve stínu) a uháněl po silnici E962 dále směrem na Atény. Kousek za Delfi potřebovala Yamaha doplnit zásoby paliva, tak jsem natankoval 14 l za 4.000 drachem a pokračoval dál přes vesnici Acharava na nevelké město Livadia. Cestou jsem odbočil na další archeologické naleziště vykopávek, na Orhomenos, kde jsem viděl opět to samé, ruiny. Po krátkém obhlédnutí jsem vyrazil dál a v němém údivu nad stávkujícími autodopravci pálicími pneumatiky u silnic jsem odbočil na zpět na E962 a pokračoval na Thivu, Mandru až do Elefsiny, kde jsem chtěl navštívit muzeum řeckých památníků. Jenže jsem odbočil na špatnou stranu a najel jsem na nájezd na dálnici do 10 km vzdálených Atén. Tak jsem to vzdal a pokrčoval dál na Atény. Už bylo docela dost hodin a tak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jsem začal hledat kemp na dnešní přespání. Zastavil jsem u prvního kempu před Aténami, ale byl zavřený a tak jsem nakonec skončil v kempu přímo na předměstí Atén. Kemp jsem našel relativně snadno a brzy až jsem tomu nechtěl věřit. Po chvilce domlouvání v recepci se jdu ubytovat. Vybalil jsem stan, spacák a v tu chvíli dorazil soused z vedlejšího fleku a hned jsme se dali do řeči. Probírali jsme obvyklé věci, co motorkáře zajímají a fascinují, takže to byl bezva večer. On pochází z Japonska a na své Hondě Afrika Twin jede kolem světa. Na cestách je už 1 rok a tři měsíce, kdy stihl procestovat Kanadu, celé USA, jižní Ameriku, Afriku i Západní Evropu. Nyní byl s námi v Řecku a pokračuje dál přes Turecko, blízký východ a Asii zpět domů, do Nagana. Dobrodruh z Japonska co jí špagety a hulí lehký marlbora. Tenhle kemp není zrovna nic moc, hučící dálnice pár metrů od kempu není zrovna tou nejlepší ukolébavkou na dobrou noc, ale přežil jsem to v klidu.

den dvanáctý - 2.října, Atény (GR)
tachometr:13396 km, teplota:19°C,tank.: 14 l,
ujeto 360 km.

Dnes jsem vstal v 7 hodin, poněvadž provoz na dálnici snad ještě více zesílil a bylo zbytečné pařit se ve spacáku, když už teď teploměr ukazoval 19°C. Předemnou byl opravdu parný den, na který jsem se moc těšil. Po zapakování stanu a ostatních věcí jsem se rozloučil s ostatními sousedy na placu a vyrazil jsem na obhlídku samotných Atén. Zácpy jsou zde neuvěřitelné, smrad z výfuků a horko subtropického pásma pro popojíždění v kolonách není nic moc. Nakonec jsem dorazil přece jenom, kam jsem chtěl a to k Akropolisu. Nádherná, úžasná a majestátní stavba. Jen lidí poněkud více než se na běžný chodník vejde. Vstupné stojí tak jak jsem očekával, 2.000 drachem. Nezbytné fotky a podrobná prohlídka mi vylepšila náladu i z té zácpy. Když jsem se dostatečně vynadíval po okolí, vyjel jsem z Atén a pokračoval v poznávání Řecka směrem na sever. Vracel jsem se zpět po E962 na Thivu a najel jsem na dálnici E75 na Lamii. Během této cesty, nastal první problém se stávkou pumpařů, kdy mi začal docházet benzín a na všech dosud přejetých pumpách benzín nebyl. Po několika kilometrovém modlení se, jsem dojel do vesničky Atalandi, kde jsem doplnil zásoby o dalších 13,5 l za 3.500 drachem. Pokračoval jsem v cestě na Lamii a neopomněl jsem zastavit u památníku slavné bitvy Peršanů a Řeků v Termopylách. Když jsem minul na řecké poměry i velkoměsto Lamii, pokračoval jsem po E 65 na Trikalu. Mezi Lamiou a Trikalou jsem viděl neskutečné ubytování místní chudiny, kteří žijí na pastvinách mezi dobyt看kem pod chatrčemi z vlnitého plechu. Odvrácená strana ráje, (asi neplatili nájem). Když jsem přejel první kopec tohoto kraje, rozprostřela se přede mnou plošina, kde nebylo vidět z jednoho konce na druhý. Úplná Amerika. Od nevidím do nevidím. Lidé tady pěstovali všechno na co si kdo vzpomene. Rajčata, lilky, okurky, melouny, ale i feferonky, krásně se jelo tou rovinou kde byly snad všechny barvy co člověk rozezná. Touhle rovinou jsem jel skoro 100 km a tak jsem dojel až do Trikaly, kde jsem odbočil na Kalambaku k dnešnímu cíli, aniž bych to čekal. Hned u silnice mě vítala cedule s nápisem kempink a tak jsem do něj zavítal. Bylo to nádherné tiché místo, kde byli snad jen kočky a psi. Rozbil jsem stan, navečeřel se a šel spát, protože jsem toho tentokrát měl docela dost.

den třináctý - 3.října, Kalambaka (GR)
tachometr:13756 km, teplota:16°C, tank.: 7 l,
ujeto: 241 km.

Vzbudil jsem se ráno v sedm, protože mě čekala dost náročná cesta přes hory a chtěl jsem vše zvládnout bez zbytečného protahování. Ráno bylo teplé, ale kapku zamračené, tak jsem rychle zabalil věci a můj spěch počasí ještě umocnilo. První cesta vedla do nedaleké meteory, kterou jsem nemohl vynechat. Do dále se tyčící skály, kaskádovitých tvarů ve mně umocňovalo pocit malíčkosti. Jel jsem po pěkné asfaltce vzhůru do nebes mezi skálami. Na jejich vrcholcích jsou postavené, překrásné kláštery, různých tvarů a rozměrů. Unikátní pohled na tak skvělé stavby. S touto nádherou jsem se po chvíli kochání rozloučil a vyrazil dále směrem na Ioaninu po E92. V tomto okamžiku jsem se začal shánět po benzínové pumpě, ale dost dlouho marně. Začal to být velký problém, na který nás upozornil ten motorkář na začátku naší cesty, protože benzín začal docházet a on už nikde v okruhu 50 km nebyl. Čekala mě ještě cesta přes Kataras Passo (1690 m n.m.) tak jsem začal mít celkem obavy při pomýšlení na problémy, které mě čekají. Jel jsem v naději, že určitě narazím na benzínovou pumpu někde v okolí, když tudy vede hlavní trasa do vnitrozemí a auta stále přibývají. Pokračoval jsem tedy ve výjezdu a přejezdu nespočetného množství kopců a přes silně znatelné ochlazení, z 25°C na 10°C. Lepkavou mlhu kolem, s viditelností na dva metry jsem se zdárně dosáhl vrcholu Kataras Pass a radostí v duši jsem začal sjíždět tohoto obra. Benzín už byl na pokraji měřitelnosti a tak jsem sjížděl pásmo nejvyššího pohoří v Řecku na volnoběh bez motoru. Začínal jsem mít šleňnou představu o uvíznutí v horách, ale sjel jsem dolů relativně v pohodě a teplota začala také nabývat, což jsem tedy potřeboval také, ohřát se ve slunečních paprscích. Po 30 km prudkého klesání

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jsem zastavil u první pumpy, ale bezvýsledně. Pak u další a u další. Bylo jich nejmíň pět a u každé napsáno TELOS. Bylo to slovo nahánějící nám posledních 100 km hrůzu. Toto slovo znamená NENÍ a to jsem zrovna teď nepotřeboval. U pumpy v Balandaki to vzdávám, při pohledu na nápis telos a zaparkoval jsem motorku u stojanu a chvíli jsem zmateně pobíhal po pumpě a prosil majitele alespoň o litr, když nic nezabíralo a on jen zvedal ruce nahoru a dolů a zběsile přitom kroutil hlavou, šel jsem si sednout se zoufalstvím ve tváři na parkoviště k motorce. Zbývalo mi 15km do Ioaniny, přes jeden jediný kopec, ale na to už nebyl v nádrži benzín a jak to tak vypadalo, nebyl ani na této pumpě. Po chvíli jsem zahlédl policisty, kteří mě také moc nepotěšili, protože mi oznámili, že benzín už není vůbec nikde od moře směrem do vnitrozemí. A já jsem se potřeboval dostat ještě dalších 120 km do přístavu v Igoumenitse. Tímto sdělením jsem si uvědomil, že pokud stávka neskončí v nejbližší době (což nikdo nevěděl), můžu si tady rozbit stan a doufat, že dostanu benzín do soboty, abychom stihl trajekt do Benátek. Po půlhodině ustavičného přemýšlení co dál, se náhle objevil majitel pumpy, co neustále obcházel okolo a když viděl SPZ (CZ), udiveně zvedl obočí a kvapně odešel do vnitř budovy. Po rozmluvě s nějakou ženou (možná byla jeho), přišel ke mně a rychle ukázal ať postavím motorku z druhé strany stojanu, co nejdále od silnice. V tu chvíli mě napadlo jen jediné, "bože, on se slitoval!" A opravdu. Rozhlédl se, jestli nikde nikdo není a natankoval mi 8,5 l supru za 2.500 drachem. Byl jsem šťastný jako malé dítě a je jasný, že jsem mu dal tuzéra. Zasloužil si ho. Ještě dneska mu děkuji. Nevím, zda s ním hnula ta značka, že si myslel, co mě ještě čeká za dálku než dojezu domů nebo to tak dělal s každým, kdo přijel. Myslím, že v tu chvíli mě sobecky nezajímali jiní lidé. Dokonce ani ne nijak zvlášť ti, co přijeli k pumpě současně, když mi pumpař akorát vyndával pumpu z nádrže. Byla to tlupa motorkářů z Německa, asi čtyři motorky a dvě z nich byly úplně na suchu. Jim pumpař odmítl natankovat stejně rezolutně jako mě, snad se po našem odjezdu taky slitoval. Oni akorát ten den přijeli do Řecka na dovolenou a hned je přivítal nedostatek benzínu. Chvíli jsem s nimi mluvil o potížích ve vnitrozemí a jak se ukázalo nebyl benzín od pobřeží k pobřeží. Zkrátka dobraly se zásoby a nové Řekové neměli. Němci samozřejmě nadšeni nebyli, ani se jim nedivím. Po chvíli už chtějí i můj zbylý benzín v nádrži, raději se rychle rozloučím a s vděkem jsem pokynul pumpaři i policistům, když opouštím tuto vesničku. Přesvědčil jsem se, že jsou na světě lidé, kteří mají srdce na pravém místě a jiní sou zase pěkně vyčůraní. Nikde už jsem nezastavil a sjel jsem rovnou do Ioaniny, kde jsem viděl všechny pumpy zavřené s nápisy telos. Bylo to hrozné, při pomýšlení nad těmi, kteří nebudou mít tolik štěstí jako já. Vypustil jsem i návštěvu dalšího archeologického naleziště Dodoni, protože zajíždku 100 km jsem si nemohl dovolit, z důvodu nedostatku benzínu, když jsem nevěděl jak to bude vypadat na Korfu. Moc mě to mrzelo, protože na největší a nejzachovalejší amfiteátr a stadion v zemi jsem se moc těšil. Co se dalo dělat. Uháněl jsem dál na západ směr Igumenitsa, abych už byl co nejdřív na lodi a měl tohle všechno za sebou. Asi tak 20 km před Igumenitsou se rychle setmělo a začalo vydatně krápat. Protože jsem byl frajer a nevzali si sebou z apartmánů dešťovku, musel jsem si chtít nechtě sundat kalhoty a košili a jet pouze v kraťasech, abych měl suché věci, do kterých se obleču na lodi. Byla mi sice zima, ale proti 10°C na Kataras Passu to bylo jako v bavlnce. Naštěstí se tolik nerozpršelo a nakonec jsem byl jen tak lehce navlhlí. Důležité však bylo, že jsem šťastně dorazil do přístavu. Šel jsem se rovnou zeptat v kolik jede nějaká loď na Korfu a kolik budou stát lodní lístky. Stály 2.800 drachem a tak se ptám jak se ta loď jmenuje a v kolik jede. Bylo mi řečeno, že támhleta, a že odjíždí za 3 minuty, tak prý "quickly". Upaloval jsem směrem k lodi odevzdat lodní lístky a mazal na druhý konec mola pro motorku. Vše proběhlo hladce a rychle. "Jsem na lodi", oddechl jsem si a šťastný jsem ukotvil bike a pak sebe. Konečně klid, byl to hrozný den. Po 1. hodině a 20 minutách jsem zpátky v Kerkyře na Korfu a po vylození uháním zpět do Peleokastritsy. Zastavil jsem se v supermarketu pro chleba a pár věci k večeři a pak rovnou domů. Vybalil jsem věci, osprchoval se i Yamahu a šel koupit víno, které mi chutnalo, ze všech nejvíc. Cestou zpátky jsem potkal Plzeňáky jak si dávají v místní taverně gyros až se jim dělají boule za ušima. Připojil jsem se k nim a u piva jsme probírali zážitky minulých dní. Informovali mě o tom, že ode dne co jsem odjeli je na Korfu hrozná zima neustále prší a v noci jsou takové bouře, že se nedá spát. Tak jsem sice přišel o dvou metrové pěnové vlny, ale měl jsem o 4 dny více sluníčka. Tak i přes nedostatek benzínu jsem se měl bezva. Po rozloučení s Plzeňáky jsem seděl na terase a vychutnával si dojmy z cesty, dlouho jsem to, ale nevydržel a tak jsem šel po chvíli spát.

den čtrnáctý - 4.října, Paleokastritsa (GR)
tachometr:13997 km, teplota: 21°C, tank.: 6l,
ujeto: 0 km.

Z vydatného spánku jsem se dnes probрал po 9 hodině a vypadá to, že by mohlo být zase docela hezky, místy je i modrá obloha a tak se nevzdávám naděje, že se ještě vykoupu. Nemýlil jsem se a tak jsem strávil den jak jinak než válením se na pláži u moře. Sešel jsem se tam s Plzeňáky a tak byla zábava dvojitá. Když se kolem 15 hodiny začala obloha zatahovat a od moře se valila černota sebral jsem se a šel zpět do apartmánu. Ve chvíli co

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

jsem dorazil domů se rozpršelo a do večera nepřestalo. Tak jsem si udělal hezký večer na terase u vínka a bylo mi fajn, jen trošku smutno z blížícího se konce dovolené.

den patnáctý - 5. října, Paleokastritsa (GR)
tachometr: 13997 km, teplota: 20°C, tank.: 6l,
ujeto: 0 km.

Opět jsem vstal v 9 hodin a jako každý jiný den před tím se nejdřív nasnídám. Pak jako včera jdu k moři, i když dneska už je nebe poněkud více zatažené, ale je celkem teplo. Jsou tu i Plzeňáci a tak sedíme na útesech vyčnívající z vody a vedeme družný rozhovor. Zanedlouho se zatáhlo a opravdu to vypadá, že léto končí i tady. Zvedla se hladina moře, vlny jsou čím dál tím víc větší a barva vody se mění z tyrkysové modré na šedé a tmavě modré. Působí velice chladně, ale ve skutečnosti je stejně teplé jako ve dnech horka. Ovšem rozhodně si nemůžu nijak stěžovat, protože mi pobyt v Řecku vyšel naprosto báječně, tak mi tedy vládne v duši spokojenost. Zítra mě čeká poslední den a nechutné balení a to jistě zabere větší část dne. Nejdříve mě popadla myšlenka, že se půjdu namočit, ale protože se sluníčko už definitivně schovalo, rychle mě to přešlo. Plzeňáky však ne. Vrhli se do vln a pak se šli zabalit do deky. Vlny se zvedaly výš a výš a rozbíjely se o množství skal a útesů - nádhera. Trávím čas na břehu a kochám se krásou mořského příboje. Začalo mírně pršet tak jsem se šel podívat k Plzeňákům, dali do placu vínečko a večer jsem se odebral do svého apartmánu a ukončil tak tento den.

den šestnáctý - 6. října, Paleokastritsa (GR)
tachometr: 13997 km, teplota: 19°C, tank.: 6 l,
ujeto: 6 km.

K ránu mě vzbudila bouřka, která si vysloužila přívlastek pořádná. Takovou jsem už dlouho nezažil, ale tím se tady nic neměnilo, teplo bylo stále a tak to nebylo nijak skličující. Stačil pocit, že jsem vstával okolo 8 hodiny s vědomím, že dnešek je poslední den, který strávím zde v Řecku. Zítra ráno v tuto dobu budu na lodi plující do Benátek a vstříc dlouhé protivné zimě u nás doma, "na severu" šel jsem se podívat k moři, ale počasí mi nepřálo a tak jsem se šel podívat po okolí a nakonec jsem skončil stejně doma v apartmánu na obědě. Po obědě se udělalo najednou na obloze tak modro, že jsem dlouho nečekal a už jsem se oblékal do plavek a utíkal k moři, abych se letos naposledy vymáchal v moři. Potkávám tady přátelé, které napadla stejná věc a tak se společně vrháme do vln příboje. Kolem 16 hodiny se loučíme a jdeme balit. Mezi balením jedu natankovat plnou nádrž (9 l za 2.500 drachem) ještě za relativně nízké ceny (tady se stávka našťěstí neprojevila). K jídlu si dneska dám oblíbené špagety se sýrem. Po večeři jsem dobalil zbytky věcí a šel se naposledy projít noční Paleokastritsou. Cestou jsem se zastavil ještě na návštěvě a skončili jsme všichni u vínka dlouho do noci. Při zpáteční cestě do apartmánu jsem se stavil v obchodě pro jídlo na cestu, kde jsem se rozloučil s majitelem obchůdku, kam jsem chodil celý pobyt nakupovat a současně s majitelem apartmánu, který si šel pro pivo. Nakonec jsem si koupil, ještě místní specialitu gyros a vychutnal si naposledy řeckou kuchyni. Brzy jsem šel domů a na kutě.

den sedmnáctý - 7. října, Paleokastritsa (GR)
tachometr: 14003 km, teplota: 19°C, tank.: 17 l,
ujeto: 22 km.

Ráno jsem vstával ve 4 hodiny, abych v klidu vše stihl a dojeli do přístavu v Kerkyře včas. Nasnídal jsem se, poklidil zbytek věcí do kufru a najednou začalo děsivě hřmět a lítat blesky. Urychlil jsem proto i tak dost rychlé balení, abych dojel do Kerkyry dřív než začne pršet. Nerad bych si navlékal dešťovku hned teď. Naštěstí jsem stihl dojet do Kerkyry včas s bouřkou v zádech a tak jsem se uvelebil na molu, protože jsem tam byl zatím první. To netrvalo moc dlouho, chýlilo se k 5.30h a lidé se začínali scházet s rychlostí mravenců. Přidal jsem se do řady a netrpělivě očekával příjezd lodí. Začalo krápat, ale nebylo to nic významného, tak jsem si vzal jen bundu a helmu a v klidu čekal na přibližující loď. Když dorazila ke břehu a pasažéři se začali přesouvat k lodi začal déšť slít, tak jsem se s partou lidí schoval pod nedalekou střechu, protože to s tlačenicí trvalo na pěknou chvíli. Počkal jsem až zajedou všechna auta do nákladního prostoru lodí, abych nečekal na dešti. Po chvíli jsem vystihl pravý okamžik na vjezd, jenže to by tam nesměli být i takoví mantáci jako byl řidič českého zájezdu, nafoukanej , blbej český autobusák, který neuměl zacouvat a místo toho, aby se snažil a zajel tam co nejdřív, českým způsobem se začal rozčilovat, řvát a nadávat, že všechno je jejich vina, protože mu nepřipravili pořádný výjezd. No, všichni Němci a Rakušáci, nevím kdo všechno ještě tam byl, to zvládli i s většími autobusy, jen Čech se rozčiloval. Zajel tam po hodné chvíli a já jelikož nebylo možné ho objet jsem celou tu dobu čekal za ním na

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

lijáku ne zrovna podobnému přeháňce, byl jsem totálně promočený až na kůži, tak jsem se stejně musel převlíknout. Nasranej a mokrej, to nebylo nic pro mě. Zaparkoval jsem motorku vzal si spacák a šel na palubu lodi. Hledal jsem vhodné místo k přečkání 26 hodin na moři a také jsem ho našel. Trávím den pokukováním a brouzdáním po lodi jako všichni tady avšak nejlépe se zde bavila hotelová škola z Teplic, která hulákala a dělala šílený povyk, hezká vizitka. Byla to ostuda národa, jen chlastali a chlastali nakoupené zásoby ještě na Korfu a učitelé jim sladce napomáhali, nevím na co tam byli, jako dozor 17ti letých rozhodně asi ne. Po hodině stání v přístavu v Igumenitsa, kde se nalodovali další pasažéři, jsme se rozjeli vstříc Jadranu a Benátkám. Začal se zvedat vítr a sílí i déšť co nás doprovázel už v Kerkyře tak uvidím, jak to bude vypadat v noci. Seznámil jsem se s jedním Řekem z Ioaniny a tak mi večer ubíhal dobrou zábavou. Kolem 22 hodiny jsem se odebral na kutě a snažil se usnout. Lodí totiž zmítala bouře a ona se kymácela z jedné strany na druhou. Uvidím jak to bude vypadat zítra.

den osmnáctý - 8.října, na moři, Venecia (I)
tachometr:14025 km, teplota: 17°C, tank.: 15 l,
ujeto 480 km

Ráno mě probouzí pořádné vlny, rozbíjející se o příď lodi, je to dost nepříjemné a tak se modlím, ať to už konečně skončí. Po snídání bloudí po lodi a trávím den chozením tam a zpátky, je to otrava. Kolem osmé hodiny potkávám známého Reka a jdeme na kafe a usedáme v salonku u televize, kde probíhají závody F1. Všichni v sále s napětím očekávali vítěze, když vyhrál oblíbený Schumi s Ferrari celá loď jásala, hulákala a tleskala. Bylo to nádherné. Dověděl jsem se, že kvůli bouři se naše plavba prodlouží o 3 hodiny, tedy, že plánovaný příjezd do Benátek je až na 12 hodinu. Tím se boří celý plán cesty zpět do Čech a tak to musím vymyslet jinak. Rek mě pozval na příští rok k sobě domů do Ioaniny a tak se mu snažím vysvětlit, že nevím, kdy tam pojedu a tak se domlouváme, že si zavoláme. Prima člověk. Dojeli jsme do Benátek okolo 12hodiny, jak kapitán slíbil a na lodi začíná chaos a zmatek při vystupování z lodi. Když jsem se probojoval do nákladního prostoru a následně k motorce zjistil jsem, že je všechno OK a tak jsem jen čekal na uvolnění průjezdu ven jako spousta dalších lidí. Neměli v nákladním prostoru zapnutou klimatizaci, tak po nastartování desítek aut se začala valit štípaná mlha z výfuků. Po patřičném využití jsem se po půlhodině dostal s moto ven. Chvilí jsem připevňoval a přebaloval věci v kufrech. Dávám se do řeči s Holanďany, kteří chtějí dojet do Alp do Cortiny a tak jsem si z nich dělal legraci, zda mají s sebou lyže. I z Benátek byli vidět bílé vrcholy Alp. Samozřejmě jsem si ještě nenechal ujít prohlídku města a tak jsem zajel na parkoviště a šel na prohlídku. Benátky jsou nádherné, stojí za to je vidět. Po prohlídce jsem vyrazil na cestu. Najíždím na dálnici A 4, míříme na Padovu, Vincenzu a Veronu, před kterou sjíždíme na silnici A 22 a uhaním na Trento, zde tankuji 9,31 ,20.000 lir, teplota začala pomalu klesat a jedu dál. Začalo poprchávat a tak jsem šel na večeri, kde jsem počkal, než déšť přejde. Po jídle jsem si navlékl dešťovku a pokračoval dál na Brener. Na Breneru jsou 3°C a půl metru sněhu “no hrůza a děs“ pomyslí si. Přesto si jdu udělat první letošní sněhovou kouli. Natankoval jsem 13,5 l za 200 ATS. Po chvíli sjíždím a projíždím Rakousko okolo Innsbruku po A 13 a pak uhybám na A 22 na Schwarz na Kufstein a vjíždíme do Německa. Je šílená zima skoro 7°C a tak jsem zapadl do prvního penzionu, na který jsem narazili. Našel jsem ho 15 km za hranicemi a za 60 DM na osobu jsem se uložil ke spánku. Je už po půlnoci a zítra mě čeká další dlouhá cesta do Čech.

den devatenáctý - 9.října, Niederaudorf (D)
tachometr:14505 km, teplota: 7°C ,tank.:12 l,
ujeto: 362 km.

Ráno jsem vstal okolo 8hodiny po nasnídání a zabalení kufrů jsem vyrazil na další cestu. Jsou vidět nádherné Alpy, louky a sníh jak z fotky. Celou noc přšelo, teď už jen mírně mrholí, ale k navlhnutí to stačilo. Oblékl jsem dešťovku a vyrazil na cestu domů. Najel jsem na dálnici 93 na Rosenheim, kde se napojuji na dálnici č. 8 směrem na Mnichov. Objíždím ho po obchvatu a dešť zatím ustává. Avšak dešťovku si nechávám, tady vždycky prší. Uvidím jak to bude vypadat dneska. Po objetí Mnichova po 99 sjíždíme na 9 směr na Nurnberg a po několika kilometrech uhybám na 93. Pokračuji směrem na Regensburg. Po chvíli začíná pršet a tak zase počasí v této oblasti nezklamalo. Tady jsem dotankoval 10,5 l za 20 DM a pokračoval po obchvatu Regensburku na Wieden. Po 35 km, sjíždíme z dálnice na Mittereich a pokračuji přes Svätý Kříž na Cheb. Na hranicích je to zdržování, po nějaké době pak pokračuji dál směr Teplice. Všude od hranic Itálie až sem k nám visí vlajky týmu Ferrari, což je pro mě, velkého fandu F1, velkým svátkem. Stejně tak je to i pro Italy nebo Němce. Je to překrásný pohled. Všude po cestě prodávali trika, čepice a vlajky a já jsem moc rád, že v tento jejich svátek jsem mohl být u toho a vidět jejich radost nad vítězstvím a také nad tím že už je o letošní F1 rozhodnuto. Konečně se ukázalo to, co jsem tvrdil už na začátku roku. No, zpět k cestě. Vjíždím do Chebu a jako první mě přivítali

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, pn265@email.cz, 28057477 ICQ

Vietnamci a jejich trpaslíci spolu se šlapkama. 20 dní jsem nic podobného neviděl a vůbec mi to nechybělo, ořesné!!! Silnice na šrot, rozbité baráky u silnice bordel, není co dodat, jen snad "domove jsem zpět!" Ach jo. Jedu po E40, přes Sokolov na Karlovy Vary, kde jsem ještě natankoval 6,6 l za 200 Kč a před sebou už mám jen zbývajících 100 km. Cestou jsem se zastavil v Ostrově nad Ohří na báječném obědě a zvědavému číšníkovi vyprávím o své cestě. S údivem nad zdolanými kilometry mi řekl, že jsem dobrý blázen, a že mi přeje dobrou chuť. Tak jsem to zdlábl, sundal dešťovku a jeli dál. Minul jsem Klášterec nad Ohří, Chomutov, Most, Bílinu a s radostí vjíždíme okolo 17 hodiny do Teplic. A to byl konec letošní cesty. Dorazil jsem k mému obydlí, zajel do garáže, odstrojil mašinu a šel se přivítat s rodinkou. Asi 30 minut po příjezdu přijel kámoš, se kterým jsem loni procestoval Ameriku a tak jsme skončili jak jinak než na pivu a probírali všechno od začátku do konce.

den dvacátý - 10.října, Teplice (CZ)

tachometr:14867 km, teplota: 7°C, tank.: cca 5 l,

ujeto: 0 km.

Tento den se již probouzím doma ve své posteli a dnes se budu věnovat takovým činnostem jako je úklid vybavení po cestě, vybalení atak podobně.

Takže zbývá už jen sepsat závěrečnou bilanci...

Na naší letošní cestě jsem projel Německem, Rakouskem, Itálií a Řeckem. Na cestách jsem celkem ujel 3,214 km a při průměrné spotřebě 6l/100km jsem projel něco okolo 200l benzínu. Tudíž celkové finanční nároky (vzhledem k délce cesty, benzínu, mýtům, vstupům, hotelům a kempům) jsou něco přes 20 tis.

Tím skončila pobytová i putovní dovolená po jižní Evropě a tak uvidím co vymyslím na příští rok.